

underskriver af dette Mindretalsvotum. Det er jo ogsaa et Faktum, at Spørgsmaalet om Forandring i Kaldelsesreglerne har været fremme, jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger i hvert eneste Lovforslag om en Skolereform, der har været forelagt i de sidste 20 Aar, og jeg tror, at det Forslag, jeg her har stillet, er saa lempeligt som vel tænkeligt; jeg vil ikke have kunnet gøre det saa lempeligt, hvis jeg ikke netop havde taget Hensyn til, at de Bestemmelser, der ville komme til at gælde for Lærerlønningen i Fremtiden, vilde gøre det mindre nødvendigt at forandre de bestaaende Regler i større Omfang. Det, som disse Regler forandre i det bestaaende Forhold, er jo i Virkeligheden kun den Adfærdingsret, der tillægges den kaldelsesberettigede Autoritet; den Sigtelseret, om jeg maa kalde den saa, som i øvrigt tillægges denne, er jo ikke andet, end hvad der allerede tilkommer denne Myndighed efter de bestaaende Regler. — Jeg skal her indstøde nogle Bemærkninger med Hensyn til det Punkt, som blev fremdraget af det ærede Medlem fra Bogenfæ (M. Nielsen) angaaende Forstaaelsen af Bestemmelsen i Loven af 8de Marts 1856 § 9; idet han anseede over, at der af Ministeriet i en Skrivelse af 1890 var blevet fremsat den Fortolkning af Bestemmelsen, at det paahvilede Kommunalbestyrelsen at indstille 3 Ansøgere, der alle skulde være skikede og værdige, medens Loven af 1856 § 9 udtrykkelig siger, „dersom Skoledirektionen og Biskoppen ikke finder nogen af de foreslaaede stiftet eller værdig til Embedet“, og derved forudsætter, at det vil være tilstrækkeligt, at der af dem kun er een, som er stiftet og værdig. Det ærede Medlem tilføjede, at han gik ud fra, at det var en Fortolkning, som Ministeriet ikke længere fastholdt, at det var en Bevning fra tidligere Tid. Jeg maa bedrøbe det ærede Medlem med, at Ministeriet i en Skrivelse fra indeværende Aar som findes i Ministerialtidende Nr. 128 for i Aar, udtrykkelig har hævdet den samme Fortolkning, og jeg vil tillade mig at spørge, hvad Mening der er i en Lovbestemmelse, der giver den kaldelsesberettigede Valget mellem tre indstillede, hvor det skulde være den indstillende Myndighed tilladt i sin Indstilling kun at nævne en enkelt, der virkelig var stiftet og værdig, men ved Siden af ham at stille to, der ikke kunde betegnes som saadanne? Jeg kan sige, at denne Bestemmelse har i intet Tilfælde været forstaaet anderledes af Ministeriet, end saaledes som det er gjort gældende i Skrivelsen af 1890 og senere i den citerede Skrivelse fra indeværende Aar, og at det er en Fortolkning, som jeg til det hderste kan fastholde Rigtigheden af.

Den er ikke blot ikke „vobet“, som det ærede Medlem betegnede den; den er endogsaa den nødvendige, den eneste naturlige og rigtige Fortolkning af Bestemmelsen. I øvrigt skal jeg meget gerne indrømme, at Udtrykkene „stiftet og værdig“ ere uheldig valgte, og at de kunde trænge til at ombyttes med noget mere forstaaeligt, og dette vil man jo opnaa ved at vedtage den Bestemmelse, som er foreskrevet i Lovforslagets § 9 andet Stykke. I øvrigt vil jeg om dette mit Forslag sige, at det jo selvfølgelig ikke er at forstaa som andet end et Forsøg paa at løse den Opgave at bringe Reglerne om Kaldelsesretten i Overensstemmelse med Forholdets Natur, saaledes som dette vil blive efter Vedtagelsen af dette Forslags øvrige Bestemmelser. Det er derfor ikke min Mening, at jeg ikke skulde ville indlade mig paa en Forhandling om at søge Spørgsmaalet løst ad andre Veje — der er jo tidligere gjort Forsøg i den Retning, som ere nærmere omtalte i Lovforslagets Motiver. Jeg har troet at maatte foretrække den Vej, som jeg her har foreslaaet, men hvis Tinget skulde ønske at gaa andre Veje, er jeg fuldt villig til at søge at komme frem ad dem. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) var i sit Foredrag inde paa Spørgsmaalet om Udvidelsen af Skolekommissionerne, og dette Spørgsmaal vil jeg sætte i en vis Forbindelse med denne Sag, idet jeg virkelig tror, at man derigennem muligvis kunde finde en Vej, der kunde føre til en Løsning. — Det Citat, jeg før oplæste af Betænkningen fra 1879—80, fuldendte jeg ikke, men det var ikke for at være illoyal. Jeg erkender, at Konklusionen var den, at man ønskede at lægge en større Myndighed i Beboernes Hænder ved at lægge Myndigheden fra Kommunalbestyrelsen over til Skolekommissionen i Forbindelse med et Navn af Beboerne. Det staar ogsaa for mig saaledes, at Kommunalbestyrelsen er en daarlig Repræsentation for Skolevæsenets Interesser ude i Landet, og det vil være meget naturligt, at Skolevæsenet i langt større Grad end nu lægges i Hænderne paa et særligt dertil valgt Udvalg. Paa hvilken Maade dette nu skulde ske, og paa hvilken Maade Indstillingsretten til Lærereboderne skulde kunne lægges over i Skolekommissionens Haand, skal jeg ikke nærmere udtale mig om. Skolekommissionens Sammenkaldning skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa. Det forekommer mig naturligt, at der i alt Fald gennem et Par Medlemmer af Skolekommissionen fandtes en Repræsentation for Kommunalbestyrelsen eller Sogneraadet, som jo med Hensyn til det økonomiske freimdeles maa spille en betydelig Rolle